

επιθετικό προσδιορισμός

έντυπο ενάντια στην εκπαιδευτική μουχανή

ΤΕΥΧΟΣ 7

μίλιον
πετρουπολή^η
άγιοι ανάργυροι

ΕΙΔΟΣ ΤΟ ΣΠΑΣΙΑ
ΦΙΛΟΙ ΟΙ ΣΩΣΙΑΝΟΙ

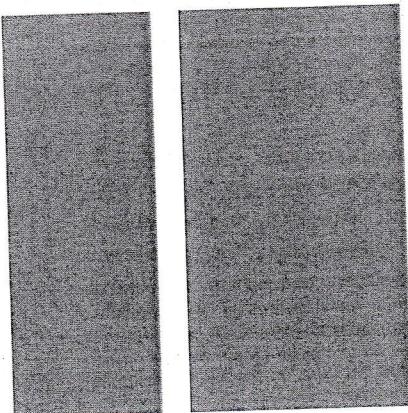
**ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ
ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΟΑΕΔ ΚΑΓΚΕΛΑ
ΜΙΤΑΤΣΟΙ 8ΩΡΟ ΑΠΟΥΣΙΟΛΟΓΙΑ
ΕΝ ΦΥΧΡΩ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΣΥΝΟΡΑ
ΙΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΒΑΤΣΙΣΜΟΣ
ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΚΟΜΜΑΤΑ**

**Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΗΝ ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ**

Θερείτης

ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΙΛΙΟΝ
απέναντι από το τέρμα του 732

Από το Σάββατο 6 Δεκέμβρη,
τι νύχτα που

Ο 15ΧΡΟΝΟΣ ΑΛΕΞΗΣ

ΔΟΛΟΦΩΝΕΙΤΑΙ

από τα πυρά ενικού φρουρού στα Εξάρχεια, ξεδιπλώνεται σε όπη τη χώρα μια άνευ προγνωμένου καινωνική εξέγερση, με εκατοντάδες κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους καρέvous και σπασμένους, με εκατοντάδες σχολές και σχολεία σε κατάληψη, με τον κόσμο στο δρόμο, με αμειωτή την επιμονή και πύσσα να συγκρουστεί με σιδηρότερη γεννάει καταπίεση, εκμετάλλευση, καταστολή.

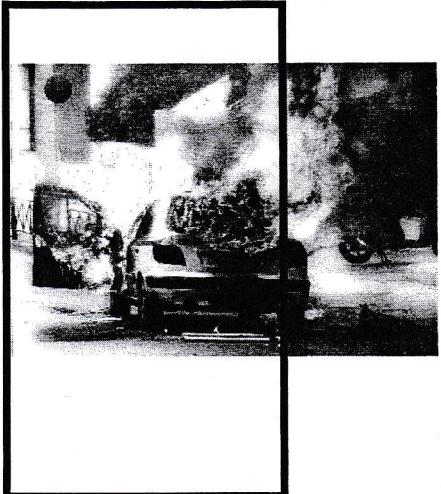
Από τις πρώτες μέρες της εξέγερσης, στους δρόμους βρίσκονται και χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες, που με πέτρες και φωτιά επιτίθενται σε αστυνομικά τμήματα και τράπεζες, καταλαμβάνουν τα σχολεία, κλείνουν δρόμους, προκαλούντας ρίγη συγκίνησης στους εξεγερμένους και κάνοντας πιο ισχυρή την κίνηση για την καταστροφή αυτού του πολιτισμού.

Και φυσικά δεν είναι τυχαίο
ότι **ΟΙ μαθητές είναι έξω,**

στους δρόμους. Όταν

το σχολείο είναι το άπλιθο όνομα της φυλακής, ο χώρος και ο χρόνος διαδοχικών εξαναγκασμών και ταπεινώσεων. Εκεί που ποτέ δε θα επιτέξεις τι θέλεις να μάθεις, που ποτέ δε θα σου δοθεί η δυνατότητα να πεις τη πίεση σου, που από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο αποφασίζεται από τους καθηγητώντας σου, που από τους γονείς, όλα προκαθορισμένα, πότε θα μην σπειρεις, πότε θα σιωπήσεις, πότε θα πάρεις αέρα, πότε θα μαντρωθείς και πάλι, σαν να μην υπάρκεις, σαν τα λίγα σου χρόνια να κάνουν αυτόματα «λίγη» και ασήμαντη τη γνώμη σου για τη ζωή σου. Και αυτό δεν τελειώνει εκεί, στο εφτάρωρο κάτεργο. Χρειάζεται και συνέχεια στο σπίτι, από τους γονείς να αναλαμβάνουν δράση μπάσου, να ζητάνε βαθμούς, πιο υψηλούς βαθμούς, ακόμα πιο υψηλούς βαθμούς, μήπως και κατευνάσουν λίγο τα κόμμηξ τους για τις προσωπικές τους αποτυχίες. Κι έπειτα φροντιστήρια και μετά διάβασμα, για να κλείσει το παζλ της εξόντωσης, για να γίνεις κι εσύ κάποτε ένα άνευρο ανθρωπάκι...

Απέναντι σε αυτό το σκηνικό της μιζέριας και της σαπίλας είναι που στέκονται ενάντια οι μαθητές. Και αυτό που τους οπήλιζε είναι η οργή για το θάνατο του Απέδην

που ξυπνάει μέσα τους την οργή για τους χιλιάδες επικείμενους θανάτους που προετοιμάζονται εντατικά και με κειρουργική ακρίβεια μέσα κι έξω απ' τα σχολεία, είναι η απάντηση στο δικό τους καθημερινό εφιάλτη για τον συντελούμενο δικό τους θάνατο.

ΑΓΓΛΙΑ ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗΣ, ΜΠΑΤΣΟΙ, ΥΠΟΥΡΓΟΙ, ΓΟΝΕΙΣ, ΚΑΒΗΓΗΤΕΣ, ΜΙΝΤΙΑ, ΚΟΜΜΑΤΑ, ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΔΡΑΣΗ. Προσπαθούν να επαναφέρουν τα παιδιά στην αθλιότητα της παραπάνω κανονικότητας, ουρφιάζοντας ότι τα σπασίματα και το κάψιμο των αστυνομικών τυμάτων είναι ακραία φαινόμενα βίας, ότι αυτά τα κάνουν οι κουκουλόφοροι, τα «ακραία» στοιχεία. Με ποιο κριτήριο όμως θα μετρήσουμε τη βαρβαρότητα; Τι αντιστοιχεί στον συνεχή ακρωτηριασμό που υφίστανται οι

μαθητές στα σχολεία; Ποιος θα τους δώσει πίσω τις χιλιάδες χαρμένες ώρες της ζωής τους, τη στραγγαλισμένη φαντασία τους, την καταπνιγμένη δημιουργικότητα, το τσακισμένο θάρρος της γνώμης τους; Τα κατεστραμμένα τυμάτα και οι σπασμένες τράνεζες είναι μια πρώτη απάντηση απέναντι σε δύτικα μας κρατάει καθηπτικά ενώ είναι καθεστώς τρόμου και εξατομίκευσης και είναι λίγο, πολύ λίγο από αυτό που αντιστοιχεί να συμβεί στον πολιτισμό που σπέρνει καταστροφή και καταπίσεστι.

Επιπλέον, επικειρείται να περιοριστεί ο αγώνας των μαθητών ανακαθίντας όλα εκείνα τα φοβικά σύνδρομα που τόσο επιμερής έχουν καθηλεγχεί όλοι εκείνοι που τους θέλουν πειθήνιους και υποταγμένους. Όταν όμως σου η ζωή είναι εμποτισμένη από το φόβο της δράσης, όταν η λέξη 'πρόσεχε' συνοδεύει καθετί που επικειρείς να κάνεις, από το να περάσεις ένα δρόμο μέχρι το να συμμετέχεις σε μια μαθητική εκδρομή, είναι κατανοούτο πόσο δύσκολο είναι να βγεις στο δρόμο και να πάρεις τη ζωή σου στα χέρια σου. Κι όμως η

ώρα είναι τώρα. Να αφήσουμε πίσω δύτικη τρομάζει. **Τρόμος** είναι η

επιστροφή στα θρανία, στο σκοτεινό διάβασμα, στις αξιολογήσεις, στους διαχωρισμούς σε καλούς και κακούς μαθητές, στους διαχωρισμούς γενικά. Τρόμος είναι οι επιβραβεύσεις για τις καλές σου επιδόσεις και η αποδοκιμασίας και η ταπείνωση όταν είσαι αδιάβαστος. Και η κονάνα ή τα σικτίρισματα και οι βριστές μέσα από τα δόντια γι' αυτούς που σου κάνουν τη ζωή κόλλαση, δεν αρκούν πια. Είναι κι αυτά λίγα. Είναι ώρα η οργή να αφήσει την κίνηση προς τα μέσα, να εξωτερικευτεί, να σπάσει τα τύμπανα δύσων επιμένουν να μνημονίζουν. Η ζωή είναι εδώ και τώρα. Ας μνημονίζουμε ούτε ένα λεπτό ακόμη.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ.

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΤΑΠΙΣΣΗ, ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΙ

ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ

Η ΑΒΑΣΤΑΧΗ ΕΛΑΦΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΗΣ

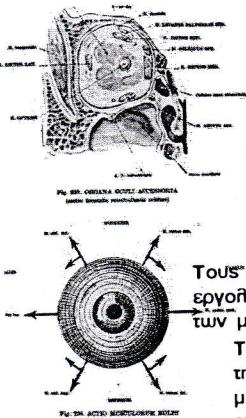
Είναι ιστορικά γνωστή αυτή η τακτική της αστυνομίας, παρισφέρει παντού. Είναι οι άνθρωποι χαμαιλέοντες που προσαρμόζονται στο περιβάλλον για να παγιδέψουν τη "λεία" τους. Είτε ως μόνιμοι χαφιέδες που διεισδύουν στους μηχανισμούς αριστερών και συνδικαλιστικών οργανώσεων, είτε ως κουκουλοφόροι που πάνω στην "αναμπουμπούλα" κερδίζουν και το "ψωμί" τους.

Έχουν γνώσιν όμως οι εξεγερμένοι. Η διακριτότητα των δράσεων, οι ομάδες αυτοπροστασίας, η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη στο δρόμο ακυρώνουν τα μέγιστα την αποτελεσματικότητα των ασφαλιτών. Σε ένα ανοιχτό πεδίο συγκρούσεων όλα μπορούν να συμβουν. Κανείς δεν πρέπει να δρα μόνος ή χωρίς να έχει το νου του. Κανείς και καμία δεν πρέπει να ξεκόβεται αμέριμνα. Κανείς και καμία δεν πρέπει να είναι ανυποψίαστος/η, κανείς και καμία δεν πρέπει να υπερεκτιμά τις δυνατότητες των ασφαλιτών που τις περισσότερες φορές γίνονται αντιληπτοί και εκδιώκονται κλωτηδόν όχι μόνο λόγω δικής τους ηλιθιότητας αλλά και λόγω των αυξημένων συλλογικών μέτρων αυτοπροστασίας στις διαδηλώσεις των αναρχικών αντιεξουσιαστών. Και εν πάσει περιπτώσει οι ασφαλίτες υπάρχουν όχι για να λειτουργήσουν ως «προβοκάτορες» αλλά για να συλλάβουν διαδηλωτές.

Από κει και πέρα η δράση των ασφαλιτών δεν σημαίνει ότι όλοι όσοι δρούν επιθετικά είναι ασφαλίτες όπως ισχυρίζονται ολοι οι καθεστωτικοί πολιτικοί μηχανισμοί. Άνθρωποι της ασφάλειας υπήρξαν ιστορικά μέχρι και μέσα στον σκληρό πυρήνα του ΚΚΕ καταδίδοντας πολλά μέλη. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, που σήμερα αναπαράγεται και από το ίδιο το ΚΚΕ, είναι μια άμεση αποδοχή της ταύτισης του Κόμματος με τους εντεταλμένους χαφιέδες. Το ίδιο ισχύει με πολλούς κουκουλοφόρους παρακρατικούς που στο Μεξικό σήμερα μπλέκονται μέ τους "κουκουλοφόρους" Ζαπατίστας για να τους εξουδετερώσουν. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι παρακρατικούς.

Έχουμε το νου μας.

Να έχετε το νου σας.

Ακούσαμε και είδαμε ποιήτικά,
όποιο το ~~ΕΛΛΗΝΙΚΟ~~ του καθεσ-
τώντας να έργυριζεται, να οργα-
νύεται αντεπιθέσεις, να συνομο-
σιαπογειεί, να πανικοβάλλεται, να
υποδεικνύεται μεθόδους καταστο-
ίθησ...

**Τους^η αρχιπλιαστικούς ιδιοκτήτες των media, μεγαλο-
εργολάβους του δημόσιου, να καταγγέλουν τη θεριθασία
των μεγαλοκαταστημάτων στο κέντρο της Αθήνας ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΡΓΙΣΜΕΝΟΥΣ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ.**

Tous δημοσιογράφους tous και τα ποινά τηλεοπτικά celebrities (των παχυτών μισθών δεκάδων κιλίαδων ευρώ) να εκνευρίζονται και να κατακερδασύνουν

εκνευρίζονται καὶ νῦν κατακερδούνται.
αὐτούς που **Θεοὶ εἶχαν, θεοὶ ἔχουσιν καὶ ποτέ θεοὶ θεοὶ ἔχουσιν**
καὶ απολίτια ἀρπάζουν πίλη από τον πλούτο
των καθηγουμαθισμένων βιτριών.

Τους μεγαλοκαταστημάτικους της Σταδίου και της Πανεπιστημίου να κλαίγονται για οικονομική καταστροφή σαν να ήταν μικρομπακάληδες σε υποβαθμισμένο προάστιο. Δεν είναι άραγε οι ίδιοι που πιέζονται κακούγονούν καθημερινά στις ζωές των υπαλλήλων τους (με τους μεσθόρους των 800 ευρώ και τα 12ωρα) και οι ίδιοι που λίγο καιρό πριν κατονομάζονταν από όλους (ακόμα και από τα καθεστωτικά media) ως «αδίστακτοι κερδοσκόποι για τις τάσεις ανύποπτων καταναλώσεων». Η γνωστή αυτή παραστική τάξη των εμπόρων δέχτηκε πλούτον τα μίσος όλων αυτών ντόπιων και μεταναστών που ζούνε στη σκιά του λαμπερού κόσμου των

**Εμπορευμάτων, Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΧΩΡΑ
ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΩΝ
ΧΛΙΘΙΩΝ.**

Τους τραπεζίτες να κάνουν διαγέλματα με φόντο τα καμένα τους καταστήματα περί «εμβάθυνσής της οικονομικής κρίσης λόγω της εξέγερσης».

Τα γνωστά **ΚΟΜΜΑΤΟΣΕΚΥΛΑ ΤΟΥ ΤΙΜΗΜΕΝΟΥ ΚΚΕ** να ξαναμιλούν (ξεπερνώντας τον ίδιο τον Λιακόπουλο) για κουκουλιόφρους αθλήτα αυτή τη φορά όχι για αποθήσεις έμμισθους της κρατικής ασφάλειας αθλήτα για εντελεθμένα όργανα ζένων μυστικών υπηρεσιών (πήδηραμι σε δοιάρια αντί για ευρώ?).

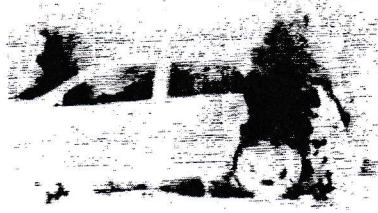
Να σπηλέει θιθικά και πολιτικά τους μεγαλεμπόρους και τους τραπεζίτες της Σταδίου και όχι την «πλήμψα» των γειτονιών και να κλείνει τα μάτι στην επειδύουσα κρατική καταστολή στους συλλιπθέντες. Να δέξεται συγκαρτίπρια ως δύναμη φορέων αριθμητικά, αυτή τη φορά όχι από τον πουρούριδον μόρσιας τάξης (όπως παλαιότερα) αλλά από τους ακροδεξιούς

Όπα αυτά θα μπορούσαν να ακουστούν γνώριμα και διασκεδαστικά αν δεν υπήρχαν αυτή τη στιγμή δεκάδες προφύλακισμένοι και εκατοντάδες κατηγορούμενοι για τα εξεγερτικά γεγονότα των ημερών.

Την «ευαίσθητη» αριστερά να κάνει πως κατανοεί την εξέγερση την ίδια στιγμή που αφορίζει την οργή των διαδηλωτών, ως πολιτική αφετήρι και ανερμάτιστη (ή να την υποβιβάζει σε μια «ασθένεια» της ανήσυχης εφερβείας), αφού αυτή η οργή δεν μπορούσε να υπακούεται ούτε στο δικό της πολιτικό σκέψις: ΤΗΝ ΑΚΥΡΩ-

ΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΧΥΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ, την μετατροπή της σε άνευρη πολιτική διαμαρτυρία με μοναδικό πολιτικό στόχο την «πάτωση της κιβωτού».

**Νη μην τι φήσουμε κανέναν όμηρο στις χέρια του κράτους
Η πλληλεγγύη είναι το όπλο μας**

Το έξω δεν μας φταίει σε τίποτα
το προς τα έξω μας φταίει.
Μες' στους καθρέφτες των μαγαζιών
ολάξαφνα
το βλέμμα μου γυρίζοντας βλέπω
το βλέμμα μου
την αδιέξοδη ματιά
ενός σφαζόμενου ζώου.
Κι όλα με στέλνουν έρημο
στην ερημιά μου.
Μαζεύεται σιγά σιγά η καταιγίδα.
Σηκώνω τα μάτια και τη βλέπω:
Θα ξεσπάσει.

Ν. Καρούζος

Η δολοφονία του Αλέξη το Σάββατο 6/12 από μπάτσο στα Εξάρχεια ήταν η φιτιλιά που άναψε τη φλόγα που ξεχύθηκε στους δρόμους. Στο σύνολο σχεδόν της κοινωνίας που έχει ξεσκωθεί, ξεχωρίζουν οι μαθητές. Κατά κύριο λόγο αυτοί μετέφεραν και μεταφέρουν την εξέγερση στις γειτονιές με επιθετικές δράσεις σε τιμήματα, κρατικά κτίρια, τρέπεζες και καταναλωτικούς ναούς. Οι δράσεις αυτές, μετουσιώνονται σε έμπρακτη κοινωνική αντιβία στα κέντρα των πόλεων και στις γειτονιές μας, που εξελίσσονται ως ένας ακριδεμόνευτος αγώνας πέρα και έξω από κάθε τι εγκάθετο (κομματικό ή μη) ενάντια στη λεπλασία των ζωών μας σε κάθε επίπεδο, από την επίθεση που εξαπολύει κράτος και κεφάλαιο από τη σχολική κιόλας ηλικία. Το ίδιο το σχολείο ως θεσμός υπάρχει για να συντελεί στην διατήρηση της αστικής δημοκρατίας και της κανονικότητας. Ρόλος του είναι να φυτεύει τις πρώτες αντιλήψεις για το πώς αυτή λειτουργεί και να παρέχει γνώσεις που τη διαιωνίζουν και την αναπαράγουν. Η λειτουργία του θεσμού αυτού είναι μια σαφής απόδειξη: από τη δόμηση του στη βάση της ιεραρχίας (διευθυντής - καθηγητής - μαθητής), από τους «ειδικούς» που μεταφέρουν τη νεορή, αποστειρωμένη και μονόπλευρη γνώση και συνήθως θεωρούν πως έχουν το αλάθητο, από τα σχολικά συγκροτήματα - περιφράκτη μαντριά της νεολαίας (που λίγο έως καθόλου δεν διαφέρουν από τα στρατόπεδα και τις φυλακές), μέχρι τις συνεχείς αξιολογήσεις, τους διασχωτισμούς σε "καλούς" και "κακούς" μαθητές, έλληνες και "ξένους", τις εξετάσεις, τους εξαντλητικούς ρυθμούς, την τιμωρία.

Σε δεύτερο χρόνο, οι ίδιες οι γνώσεις που παρέχει το σχολείο είναι στρατευμένες από τα καπιταλιστικά πρότυπα και συμφέροντα και εξυπηρετούν στην εύρεση εργασίας κατά κύριο λόγο-μέσω της εισαγωγής στο πανεπιστήμιο- και έτσι μπαίνουν σε μια λογική εμπορευσμόπτειας καταρχάς ως προς τη χρήση τους και το περιεχόμενό τους και εμπορευματοποίησης της διακίνησής τους. Δεν πρόκειται για καθολική γνώση που να προέρχεται από την ελευθερία σκέψης δηλαδή, πρόκειται για στείρα, κατακερματισμένη και εργαλειακής χρήσης γνώση.

Η καθημερινότητα και η κανονικότητα στο σχολείο λοιπόν είναι καταπιεστική και επιθετική από τη φύση της, την επανάληψή της και τους στόχους τους οποίους εμπεριέχει. Εκφράζει τη νοοτροπία ενός συστήματος που τις δικές του αποτυχίες (ανεργία, φτώχεια, καταπίεση) τις μετατρέπει σε προσωπικές ευθύνες και επιλογές του καθένα.

Οταν αυτή η καθημερινότητα και η κανονικότητα σπάει από τον θάνατο ενός συνομηλίκου των μαθητών από μάττο, από μια δολοφονία που σίγουρα έχει πολιτικά χαρακτηριστικά τα οποία φαίνονται και από το λόγο του θανάτου και από την ιδιότητα του δολοφόνου είναι επόμενο και επιτακτικό να καταλήξει σε εξέγερση.

Οι μαθητές και οι νεολαίοι εξεγείρονται μαζί με τα υπόλοιπα κοινωνικά κομμάτια που έχουν ξεσπούσει (άνεργοι, εργάτες, εργάζομενοι, μετανάστες, φοιτητές) όχι μόνο για να απαντήσουν στη συνολική επίθεση που όλοι δεχόμαστε από την αστική δημοκρατία (με την οικονομική κρίση, την ανελευθερία σε όλους τους τομείς της ζωής μας, τον θεσμοσμένο θάνατο) αλλά και επειδή δεν θέλουν να μείνουν παθητικοί αποδέκτες μιας ομαλής καθημερινότητας που τους επιβάλλεται και εκδικούνται πλέον τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους που φιμώνουν και σκοτώνουν όσους με τον τρόπο ζωής τους, με τα ενδιαφέροντα τους και με τις ιδέες τους εναντιώνονται σε κάθε τι καταπιεστικό. Η κανονικότητα δεν μπορεί να επανέλθει έτσι απλά. Η κανονικότητα είναι πληκτική και πλήρως συμβατή με την καταπίεση και πυροδοτεί την ακηδεμόνευτη κοινωνική αντιβία που έχει ξεχυθεί στους δρόμους ενάντια στην καταπίεση και την επιθετικότητα που εξαπλώνει καθημερινά η κυριαρχία μέσω των θεσμών της.

δεν είπαμε ακόμα την τελευταία λέξη...
„ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΒΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ“

**“ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΉΜΑΣΤΑΝ ΌΛΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ
ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ... ”**

Ο θάνατος μπήκε στο σπίτι σου επιτέλους.

Αγγίξε τις θεμελιακές σου ευαισθησίες.

Τόσο καρό ανεχόσουν... τ' ανεχόσουν όλα...

Δε σ' άγγιζε ο θάνατος τόσων μεταναστών στη δυτική Αθήνα
ήταν σ' άλλη γειτονιά, βιομηχανοποιημένη, βρώμικη, μακριά,
εκεί κοντά στην εθνική, που περνάς μόνο και ποτε δε στέκεσαι...

“ στο κάτω τί θέλουν κι αυτοί κι έρχονται εδώ πέρα, αφού δουλειές δεν έχει ούτε για μας καλά καλά;
δεν κάθονταν στην πατρίδα τους;”

Δε σ' έκοφτε κι απ' την άλλη ούτε που βιάζουν γυναίκες μετανάστριες, ακόμα κι όταν τίς βιάζουν στο
κέντρο της Αθήνας

οι ‘προστάτες’ της πόλης. Αυτό ήταν πάλι αλλού...

“εκεί μωρέ στην Κυψέλη, μέσσο στους μαύρους... και ποιος μού λέει εμένα ότι δεν τούς προκάλεσαν;... γιατί
οι μαύρες που κατεβαίνουν εκεί στον ψυρρή... νομίζεις δεν τίς έχω δει τα σαββατόβρα-
δα;... κακομοίρες;.. μωρέ τί κακομοίρες που όταν τίς ρωτάς ‘καλέ γιατί τήν κάνεις τη δουλειά αυτή;’ σου
λέει ‘βρες μου εσύ μιαν όλη που να βγάζω ογδόντα ευρώ τη μέρα κι εγώ τήν παρατάω.’ Τί να τής απαντή-
σεις τότε; εμ, έτσι που μεγάλωσαν, τί να πούνε;”....

Οι ‘αυτοκτονίες’ στα κρατήρια; στις φυλακές; πέρασε και δε σ' ακούμπησε...
‘μπας νομίζεις πως μπαίνουν μέσα τίτοτα μπουμπούκια; καλοί τσόγλανοι θα ‘τανε...’”

ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΡΚΕΤΑΑ!!!!

Λυπησιάρη, όταν τα ζεστά χνώτα του θανάτου έφτασαν επιτέλους τόσο κοντά σου και σε μπούκωσαν, κι
είδες πως ο θάνατος που σπέρνεται μπορεί να πάρει τη μορφή σου, να σού κλονίσει αυτήν την ευτυχισμένη
γαλήνια εστία σου που τόσο μοχθείς να τήν κρατήσεις με δάνεια και όνειρα ενός καλύτερου πόστου, τότε
μόνο λαζαριακά είδες πως υπάρχει ζωή που σού τήν παίρνουν λίγο λίγο χωρίς να νοιάθεις πως σ' αναγκά-
ζουν σε μια ευτυχία ξένη...

Α ρε κακομοίρη, πώς να σ' αλλάξω; τί θα κάνω με σένα;

Είμαστε τόσοι, όλοι μαζί, όχι φίλοι μα σύντροφοι
όχι αδέρφια μα σύντροφο... κι εσύ δε βλέπεις τίποτα πέρα απ' τη μύτη σου. Εσύ να ‘σαι καλά.

Μα εγώ θα στέκω εδώ και θα φωνάζω, θα σου μιλάω μέσα στ' αυτί

σου,

κάθε ώρα όπου σε βρω, όπου σε πετύχω, θα μαλλιάσει η γλώσσα μου,
γιατί είμαι ζωντανή...

παχαδιό

μαθητών μαθητών

Mia n wra to prwti kí ómws.. πρέπει να προετοιμαστώ καλά για το μάθημα της επομένης. Νεοελληνική Γλώσσα, Β τεύχος ,ενότητα 4, σχολείο. Το αποφάσισα. Αυριανό και μεθαυριανό και παντοτινό μάθημα ο νεκρός Αθέξανδρος. Που μπορεί και να τον προστέρασσα εκείνο το απόγευμα οδεύοντας προς το Χημείο για την παρακολούθηση σεμιναρίου βιωματικής διδασκαλίας. Εκείνη την ίδια ώρα που αποχωρούσα με ευφρόσυνη διάθεση και σκέδια για ένα πιο ζωντανό και ευφάνταστό μάθημα από Δευτέρα, εκείνη την ίδια ώρα των σκότων. Σε απόσταση μερικών μέτρων οι δύο μας , ίσως πριν κλείσει για πάντα τα μάτια να συναντήθοκαν έστω κι αστραπαία τα όνειρά μας.

Η δύσα για ζωή . Η διάθεση να γκρεμίσεις κάθε τι άσχημο, να εξαφανίσεις το περιπτό ,το άδειο, το νεκρό. Και εξαφάνισαν εκείνον για να μπορούν με μεγαλύτερη άνεση να γεμίζουν τα σχολικά βιβλία με τη σαβούρα που αποβλακώνει, τις σχολικές τάξεις με γυάλινα απαθή βλέμματα. Γιατί αυτό φοβούνται. Τη σπίθα στα μάτια των μαθητών που έρουν πολύ καλά πόσο εύκολο είναι να βάλει φωτιά στις βιτρίνες του κόσμου τους.

ΕΝΟΤΗΤΑ 4A

ποιον, θέμα :σχολείο .Κλείστε τα βιβλία ,παιδιά, κι ανοίξτε τα μάτια σας. Πείτε μου μόνο τι βλέπετε. Κυριολεκτικά και μεταφορικά. Αδειες ψυχρές τάξεις ,ατέλειωτους μονομόχους, πήληκη ,απουσιολόγια και βιβλία όψυχης υῆς και να μετράς αντίστροφα τη ζωή σου μέχρι το σχόλισμα μέχρι να ξαναμπείς στο ριγκ για τον επόμενο γύρο.

ΕΝΟΤΗΤΑ 4B

οι χρόνοι των ρημάτων . Οι χρόνοι ,ποινές ήναν ένας. Ο σταματημένος, ο χρόνος της ακαριαίας στιγμής που κόβει το νήμα μιας ανθρώπινης ζωής , που συμπυκνώνει τη σιωπήρη απελπισία του παρεθίσθοντος με την ηχηρή κραυγή του παρόντος και την αστραπαία λάμψη του μέλλοντος.

Και οι τρόποι του ρήματος είναι ένας ,ο στιγμιαίος που φέρνει στην επιφάνεια συντελεσμένα και συντεθούμενα κατ' εξακολούθηση εγκλήματα.

ENOTHTA 4T

οι σημασίες των εγκλίσεων του ρήματος. Οι εγκλίσεις ,παιδιά, σε αντίθεση με τους χρόνους είναι απειράριθμες, δύσες και οι εκφράσεις της ανθρώπινης ψυχής. Αν σπάσετε τις καθιερωμένες κατηγοριοποίησεις σε δήθεν αντικειμενική οριστική , μοιρολογιακή υποτακτική και μισαλλόδοξη προστακτική ,αν ξεφύγετε από τον απόλιτο παραπομό των παραδειγμάτων «έγινε ΜΙΑ δολοφονία», «as μη γινόταν

Η δολοφονία» , «δολοφονήστε», μόνο τότε θα οδυγονωθεί το μυαλό και θα ξεποδήσουν ερωτήματα ,παγιδευμένες και άρρωτες σκέψεις και συναισθήματα. Θα ξαναθυμηθείτε εκείνο το παιδικό «γιατί;» που έμπαινε πριν από οποιαδήν ποτε έκφραση . Δεν έχετε ελπίδα να μάθετε ποτέ τις εγκλίσεις αν δεν εξασκηθείτε στις επίμονες ερωτηματικές και στις απαιτητικές αιτιολογικές προτάσεις.

ENOTHTA 4Δ

παραγωγή πλόγου. Θέμα: τα δύνειρα ενός 15χρονου.

Οδηγίες :Αριθμός πλέξων και προτάσεων απεριόριστος. Χρόνος :όλη η υπόλοιπη ζωή σας. Επιτρέπονται κάθε είδους πλάθη αρκεί για τη διόρθωσή τους να χρησιμοποιείτε την αγάπη σας για ελευθερία και όχι τα φοβικά σας σύνδρομα. Μπορείτε να ανατρέξετε σε οποιεσδήποτε πηγές αρκεί το τελικό αποτέλεσμα να φέρει τη δική σας σφραγίδα. Και βέβαια μπορείτε να ενώσετε τα θρανία και να δημιουργήσετε ένα ομαδικό γραπτό και βέβαια μπορείτε να βγείτε από την τάξη να συνεχίσετε την εργασία σας έξω συντροφιά με τους συνομηλίκους σας ,βέβαιως και μπορείτε να την εκθέσετε στα βλέμματα των ενηλίκων ,μην σας φοβίσει η αμφικανία τους .

Γνωρίζουν κατά βάθος ότι είστε η μόνη τους ελπίδα για οικική επαναφορά στη ζωή.

Όχι, δεν θα υπάρχει βαθμολόγηση...

Δ.Α.

Το Σάββατο 6 Δεκέμβρη δολοφονείται εν ψυχρώ απ' την αστυνομία ο 15άρχοντος Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος. Το ίδιο βράδυ και για τις επόμενες μέρες, γίνονται γενικευμένες συγκρούσεις και διαδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα. Σε όλες αυτές τις κινήσεις οι μαθητές συμμετείχαν δυναμικά. Τα συντρίμμια από βιτρίνες τραπεζών και κατεστραμμένα αστυνομικά τμήματα δεν είναι παρά μια μικρή απάντηση στις τσακισμένες ζωές που αφήνει πίσω της η σάπια καθημερινότητα που οι καταπιεζόμενοι βιώνουν. Η δολοφονία αυτή ήταν μία έκφραση του ενός και μοναδικού ρόλου για τον οποίο υπάρχει η αστυνομία: καταστολή σε όποιον ξεφεύγει από την κανονικότητα. Μία κανονικότητα η οποία ορίζει την υποταγή και τον αργό θάνατο μέσα από μια επανάληπτανόμενη μιζέρια.

Είναι όλες αυτές οι σκέψεις που μας προκαλούν πονοκέφαλο... Οι σκέψεις για τις ασκήσεις που πρέπει να λυθούν για να μη σε πιάσει ο καθηγητής αδιάβαστο, ο καλός βαθμός που πρέπει να πάρεις για να τραφούν τα απωθημένα των γονιών. Είναι οι αποκρουστικές αίθουσες και τα κάγκελα στο προαύλιο, που σε κάνουν να νιώθεις φυλακισμένος. Είναι το ζοφερό μέτριον που διαγράφεται από «όνειρα» για μια καλοποηρωμένη μίζερη «δουλήτσα με κύρος». Γιατί ξέρεις ποιήλι καλά πως επιβλητικές φωνές θα καταστρέφουν οχτώ ώρες από τη ζωή σου καθημερινά. Είναι τα απουσιολόγια που γεμίζεις τις πρώτες ώρες, γιατί θέλεις πίσω τις κλεψυδρές ώρες της ζωής σου. Ο χαμένος χρόνος και τα πεταμένα πλευτά στα φροντιστήρια. Είναι το θηλυμένο βλέμμα που έχεις για τα παιχνίδια που ποτέ δεν έκανες. Είναι όλα αυτά τα μικρότερα ή μεγαλύτερα πράγματα που σε πνίγουν.

Υπάρχουν όμως κάποιες μέρες που όλα αυτά τα αφήνεις πίσω σου. Υπάρχουν μέρες που τα παιχνίδια, τα οποία δεν έκανες στους δρό-

μους της γειτονιάς σου, γίνονται πράξη. Μόνο που τώρα δεν παίζεις κρυφτό με τους φίλους σου, αλλά πετροπόλεμο με τους δολοφόνους. Εκεί όμως που από τη μία βρίσκεσαι εσύ και από την άλλην οι δολοφόνοι, οι φωνές συνεχίζουν: «σταμάτα, η βία δεν είναι λύση», «αυτό θέλει και η εξουσία να κάνεις», «τι φταίνε οι καταστηματάρχες;».

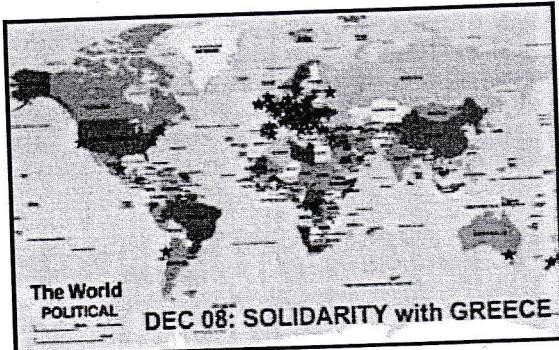
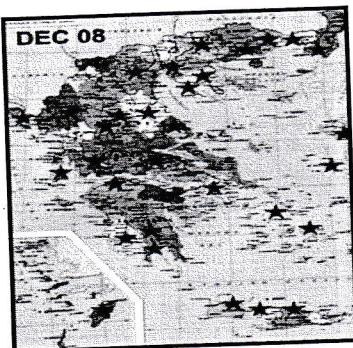
Αυτή τη φορά όμως, οι φωνές ίσα που ακούγονται. Είναι η στιγμή που οργισμένες κραυγές δεν αφήνουν τίποτα, το οποίο θα σου προκαλούσε πονοκέφαλο, να σε τραβήξει πίσω. Τώρα πια γκρεμίζεις τοίκους και παίρνεις τα ίδια τούβλα για να κτίσεις τα όνειρα σου. Πάνω στα συντρίμμια ενός κόσμου ο οποίος δεν έχει να δώσει κάτι αλλιώ παρά μοναξιά, εκφετάθλευση, αθλητρία-σποτ, μια οιλοένα και μεγαλύτερη δυστυχία σε συσκευασία δώρου, θα βρούμε μαζί τα μονοπάτια για την αντίπερα όχθη που δεν έχουμε ακόμα περπατήσει. Αυτή την πλευρά την οποία έχουμε μόνο φανταστεί και ονειρευτεί άπειρες φορές. Την έχουμε ονειρευτεί όταν ήμασταν στη τάξη, όταν ο καθηγητής μιλούσε και εμείς καζεύαμε έως από το παράθυρο. Σε αυτήν την μεριά δεν υπάρχουν ούτε μαθητές ούτε καθηγητές, δεν υπάρχουν ούτε αστυνομικοί ούτε σκοτωμένα παιδιά. Σε αυτή τη μεριά, με λίγα λόγια, δεν υπάρχουν ούτε δούλοι ούτε αφέντες. Εκεί που δεν υπάρχουν πια η πειθαρχία και ο καταναγκασμός, που χαρακτήριζαν την εποχή της σιωπής. Εκεί που υπάρχουν μόνο άνθρωποι με πραγματικές ανάγκες, επιθυμίες και συναισθήματα. Εκεί που υπάρχει η πραγματική ζωή.

ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΗΣΟΥΜΕ ΠΑΛΩ ΣΤΟ ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΣΟΕΕ
katalipsiasoee.blogspot.com
Συνέθεση κάθε μέρα 20:00

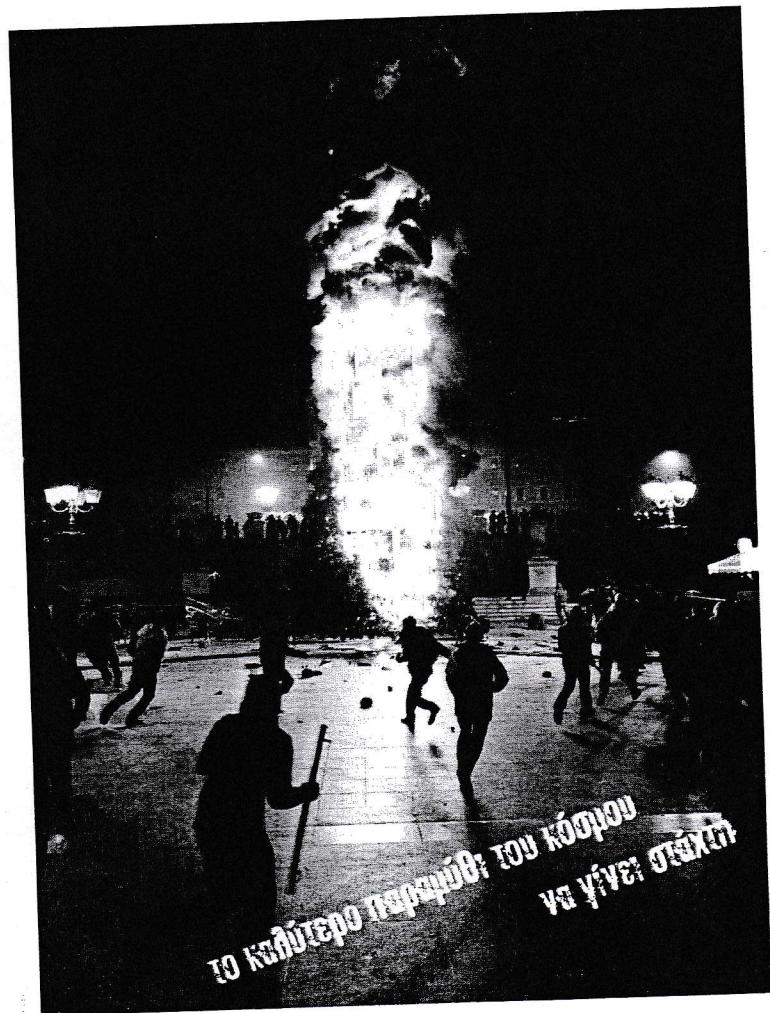
riot

κάντο όπως στην πετρούπολη

Την Πέμπτη 11/12 μαθητές και αλληλέγγυοι από τις γύρω γειτονιές επιτέθηκαν με λύσσα στο Α.Τ Πετρούπολης. Την προηγούμενη μέρα είχε προηγηθεί πορεία στο τμήμα, ρίψη δακρυγόνων και απώθηση των διαδηλωτών από τα MAT που έσπευσαν σε βοήθεια των τοπικών συνδέσμων τους. Την Πέμπτη όμως ήταν διαφορετικά: γύρω στους 150 μαθητές συγκεντρώθηκαν στις 930 το βράδυ με άγριες διαθέσεις. Στην αρχή οι τοπικοί μπάτσοι έκαναν ασκήσεις τσαμπουκά απωμάντας τους μαθητές οι οποίοι στη συνέχεια αντεπιτέθηκαν με βροχή από πέτρες, κλείνοντας τους πανικόβλητους μπάτσους στο τμήμα.

Ταυτόχρονα έγινε επίθεση με μολότοφ στην είσοδο του κτιρίου, αναγκάζοντας τους πρώνυμους να πλουφάδουν περισσότερο. Με την εμφάνιση της πρώτης διμοιρίας εκτοξεύθηκε δεύτερος γύρος πετρών και τρεις ακόμη μολότοφ στα MAT που απάντησαν με βροχή δακρυγόνων. Οι συγκεντρωμένοι διαπλύθηκαν στα πίσω στενά όπου ακροβολισμένοι ασφαλίστησαν 3 προσαγωγές (με ξυλοδαρμούς) μαθητών. Λίγη ώρα αργότερα συγκεντρώθηκε κόσμος έξω από το τμήμα απαιτώντας την απελευθέρωση των 3 μαθητών, πράγμα το οποίο και έγινε 2 ώρες μετά.

ΟΙ ΚΕΝΔΥΤΕΡΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ: ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΥ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΣ

όλοι στους μερόκους

ΠΟΡΕΙΕΣ - ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΣΥΣΚΡΟΥΣΕΙΣ

Θερσίτης
χώρος εργασιερίας και ανατροπής
νέοτορος και ευαγγελιστέριας - ΙΛΙΟΝ
απέναντι από το τέρκια του 732
sitisther@yahoo.gr